

staan; — naar welgevallen er andersoortige edities van maken, en wat dies meer zij; zoodanig dat, aan den anderen kant, mij het regt zou zijn benomen om, eventueel, dit stukje bij mijne andere werken te verzamelen, uitgegeven, aan mijne Erven te vermaken, of te verkoopen. Integendeel, ik moet mij wel nadrukkelijk een dergelijk regt voorbehouden, waarvan ik echter tusschen ons geen geteekende schrifturen heb noodig geacht. Misschien ook, komt er wel nimmer iets van het plan, dat ik sedert jaren gevormd heb, en dat althans niet te verwezenlijken zal zijn, zoolang nog een gedeelte mijner Bundels het door mij gecedeerd eigendom van een ander zal blijven. Had echter immer mijn voornemen deswegens eenig gevolg, dan zoudt gij waarschijnlijk de eerste zijn, die ik daarover zou raadplegen en spreken. Dat het vertier van het boekje eenigszins begint te verslappen, komt mij niet vreemd voor. Ook heeft Immerzeel mij meermalen gezegd, dat de vraag naar mijne Bundels altijd minder drok dan blijvend geweest is, en dat zij hem op den duur goede rentegevende obligatiën zijn. Toen ik hem laatst gesproken heb, zeide hij mij, dat hij aan een zesde druk van mijne Gedichten (waarvan hij eigenaar is!) zou moeten gaan denken. . . . P.S. van den tweeden druk van Claudius zal ik gaarne een paar exemplaren ontvangen. . . .”

De verzfaken gingen nog steeds slecht in 1831 en '32. „Ik verdien niet, ik ontvang niet en ik weet niet waar het heen zal” schrijft Tollens 5 Nov. 1831 aan W. H. Suringar. „Dat is een boos-bitter boos jaar, vriendlief, in spijt van alle ridderordens”. Tollens was reeds geridderd; zijn woorden slaan op Willem Hendrik Suringar die kort te voren de eer had gehad. „Ik meende dat gij den koning, naar stijl en gewoonte, voor Uw ridderkruis zoudt gaan bedanken, en dat gij ons alsdan tevens eens zoudt hebben laten zien, hoe het U staat. Wij hebben er al heel wat glossen op gemaakt . . . Niettemin hebben wij U hartelijk gefeliciteerd. Toen ik vóór vijftien of zestien jaren een dergelijk kruis ontving, was ik er (tusschen ons gezegd) al heel blij mede, en ik verstak mij dikwijls in een kamer alleen, om het van alle kanten te bekijken en het op alle wijzen aan mijn rok te hechten, om te zien hoe het wel